

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 306/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 1 czerwca 2021 roku w sprawie o sygn. akt III K 377/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie (ewentualnie)	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		R. K. (1)	<ul style="list-style-type: none"> • czyn zarzucony w akcie oskarżenia: <ol style="list-style-type: none"> 1. fakt: uprzednia karalność oskarżonego; 2. wyrządzenie szkody przypisanym czynem w kwocie łącznej 382.400 zł, w tym na szkodę pokrzywdzonej A. S. w kwocie 368.700 zł; 	1.1. informacja z K.; 1.2. zeznania pokrzywdzonej A. S.;	1.1. k. 769-770; 1.2. k. 417-418 w zw. z k. 19-20, 56-67;
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	R. K. (1)	<ul style="list-style-type: none"> • czyn zarzucony w akcie oskarżenia: <ol style="list-style-type: none"> 1. fakt: wyrządzenie szkody przypisanym czynem w kwocie łącznej 397.400 zł, w tym na szkodę pokrzywdzonej A. S. w kwocie 383.700 zł; 	1.1. zeznania pokrzywdzonej A. S.;	k. 417-418 w zw. z k. 19-20, 56-67;	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1. 2.	1.1. informacja z K.; 1.2. zeznania pokrzywdzonej A. S.;	1.1. dokument o charakterze urzędowym, którego treść, jak i pochodzenie nie budziły wątpliwości stron, a i sąd odwoławczy nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu; 1.2. zeznania logiczne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, poparte ogółem uznanych za wiarygodne przez Sąd I instancji dowodów, w tym z załączoną przez pokrzywdzoną dokumentacją;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy			

<p>ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.	1.1. zeznania pokrzywdzonej A. S.;	1.1. zeznania pokrzywdzonej w zakresie w jakim ta wśród skradzionych na jej szkodę przedmiotów wskazywała m.in. na pierścionek z diamentami z białego złota o wartości 15.000 zł, co zostało pominięte w opisie czynu zarzuconego, jak i przypisanego oskarżonemu przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, a nie mogło być skorygowane przez Sąd odwoławczy z uwagi na kierunek apelacji;	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
2. 1.	<p>1. zarzut rażącej niewspółmierności kary, która nie uwzględnia istotnych okoliczności sprawy i warunków i właściwości osobistych sprawcy mających wpływ na rodzaj i wymiar kary;</p> <p>2. zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. poprzez samodzielne ustalenie wartości powstałej na skutek kradzieży przedmiotów należących do pokrzywdzonych szkody, jeżeli okoliczność ta jako istotna dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu, że pokrzywdzeni</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	nie przedstawili żadnej dokumentacji na okoliczność wartości skradzionych przedmiotów;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut naruszenia przepisu art. 193 § 1 k.p.k.</p> <p>Wbrew stanowisku apelującego obrońcy, Sąd Okręgowy nie naruszył zasad gromadzenia dowodów w procesie, w tym ustalania faktów, do których wymagane są wiadomości specjalne (art. 193 § 1 k.p.k.).</p> <p>W świetle brzmienia przepisu art. 193 § 1 k.p.k. zasięgnięcie opinii biegłego jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy zachodzi potrzeba</p>			

stwierdzenia
okoliczności
mającej istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy i aby to
ustalić,
konieczne jest
posiadanie
wiadomości
specjalnych.
Okolicznościami
mającymi
istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy są
okoliczności,
które mogą mieć
wpływ na treść
decyzji
kończącej
postępowanie.
Nie chodzi o
jakikolwiek
znaczenie danej
okoliczności dla
rozstrzygnięcia
sprawy -
zaznaczenie w
ustawie, że
chodzi o
okoliczności
mające istotne
znaczenie,
stanowi
wskazówkę, by
odwoływać się
do dowodu z
opinii biegłego
tylko wówczas,
gdy jest to
rzeczywiście
niezbędne (T.
Widła, Ocena
dowodu z opinii
biegłego,
Katowice 1992,
s. 117).

Wiadomości specjalne są fragmentem wiedzy wykraczającej poza zasób posiadany przez przeciętnego człowieka - z uwzględnieniem faktu rozwoju i powszechności wiadomości określonego typu w procesie zmian w sferze wiedzy ogólnej (tak wyrok SA w Warszawie z 30.01.2015 r., II AKa 238/14, LEX nr 1651984; wyrok SN z 15.04.1976 r., II KR 48/76, OSNKW 1976/10-11, poz. 133, z aprobowanymi uwagami M. Cieślaka, Z. Dody, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie postępowania karnego (II półrocze 1976 r.), „Palestra” 1977/8-9, s. 57; wyrok SN z 23.11.1982 r., II KR 186/82, LEX nr 17479; T. Grzegorzczak, Kodeks..., t. 1, 2014, s. 688; P. Hofmański

(red.), E. Sadzik,
K. Zgryzek,
Kodeks..., t. 1,
2007, s. 912).

W orzecznictwie wskazuje się, że nie wymagają wiadomości specjalnych m.in. ustalenie wysokości zagarniętego mienia, jeżeli jedynym dowodem w tym zakresie są rozbieżne wyjaśnienia oskarżonych (uchwała Zgromadzenia Ogólnego SN z 15.07.1974 r., Kw. Pr. 2/74, OSNKW 1974/10, poz. 179), ustalenie ceny towarów, jeżeli można było tego dokonać na podstawie zeznań świadków (wyrok SN z 21.02.1985 r., I KR 9/85, OSNPG 1986/1, poz. 3; postanowienie SN z 22.12.2010 r., II KK 291/10, LEX nr 694543).

Naturalnie dowodu z biegłego nie można zastąpić innym dowodem

(postanowienie SN z 17.05.2007 r., II KK 331/06, LEX nr 301131; wyrok SN z 10.10.2007 r., III KK 116/07, LEX nr 346227; wyrok SA w Katowicach z 10.02.2016 r., II AKa 421/15, LEX nr 1992977; D. Gruszecka [w:] Kodeks..., red. J. Skorupka, 2016, s. 443).

Jednakże ocena, czy w grę wchodzi okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz czy potrzebne są do tego wiadomości specjalne, należy do organu procesowego.

Dopiero w razie zaistnienia obu warunków, tj. gdy okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i do jej stwierdzenia potrzebne są wiadomości specjalne, organ procesowy jest obowiązany zasięgnąć opinii biegłego lub biegłych albo instytucji naukowej lub

specjalistycznej;
nie może
zrezygnować z
tego środka
dowodowego. W
takiej sytuacji
powołanie
biegłego jest
obligatoryjne
(wyrok SN z
1.04.1988 r.,
IV KR 281/87,
OSNKW
1988/9–10;
wyrok SN z
13.06.1996 r.,
IV KKN 38/96,
OSNKW
1996/9–10, poz.
56; wyrok SN
z 7.10.2009 r.,
III KK 122/09,
LEX nr 532391;
wyrok SN z
10.10.2007 r.,
III KK 116/07,
LEX nr 346227;
wyrok SA w
Katowicach z
10.02.2016 r.,
II AKa 421/15,
LEX nr 1992977;
wyrok SA we
Wrocławiu z
13.06.2012 r., II
AKa 151/12, LEX
nr 1238626; A.
Gaberle,
Dowody..., 2010,
s. 164–165; M.
Kurowski [w:]
Kodeks..., t.
1, red. D.
Świecki, 2013,
s. 627–628; D.
Gruszecka [w:]
Kodeks..., red.
J. Skorupka,
2016, s. 443;
K.T. Boratyńska

[w:] Kodeks..., red. A. Sakowicz, 2016, s. 523). Jest to jednak obligatoryjność względna, bowiem od organu procesowego zależy ocena istotności danej okoliczności oraz to, czy rzeczywiście wiadomości specjalne są niezbędne, aby daną okoliczność ustalić (P. H., S. Z., Elementy metodyki pracy sędziego..., 2006, s. 195). Z drugiej strony – jak słusznie podkreśla się w judykaturze: „Opinia taka jest więc zbędna, gdy stwierdzenie owych okoliczności może nastąpić bez takich wiadomości, a w oparciu o doświadczenie i wiedzę sędziowską” (postanowienie SA w Krakowie z 16.12.1998 r., II AKz 191/98, KZS 1998/12, poz. 37).

Reasumując, naruszenie przepisu art. 193

§ 1 k.p.k. ma miejsce wtedy, gdy mimo istnienia okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z ekspertyzy specjalistycznej nie zostanie w ogóle przeprowadzony, tudzież wtedy gdy dowód taki zostanie wprowadzicie przeprowadzony, lecz sąd „samodzielnie” bez wykorzystania w tym względzie ustaleń, ocen i wniosków zawartych w opinii dokona ustaleń w odniesieniu do okoliczności o charakterze specjalistycznym (wyrok SN z 13.06.1996 r., IV KKN 38/96 , OSNKW 1996/9–10, poz. 56 – za Stefański Ryszard A. (red.), Zabłocki Stanisław (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 193 k.p.k.

Opublikowano:
WKP 2019).

Przekładając
powyższe uwagi
teoretyczne na
grunt
rozpatrywanej
sprawy
stwierdzić
należy, iż błędem
było
upatrywanie
przez skarżącego
obrońcę obraży
art. 193 § 1
k.p.k. w tym, że
Sąd a quo nie
przeprowadzi z
urzędu wyceny
przedmiotów
przestępstwa
kradzieży w
drodze opinii
biegłego, w
sytuacji gdy:

- po pierwsze,
wniosku takiego
przed Sądem
pierwszej
instancji - ani
przed Sądem
drugiej instancji
- nie zgłosił sam
oskarżony lub
jego obrońca;

- po wtóre, nie
kwestionował
wartości
poszczególnych
ruchomości wg
ostrożnych
szacunków
pokrzywdzonych
w postępowaniu
przed Sądem
Okręgowym –

ani obrońca, ani oskarżony.

Jakkolwiek wartość szkody – przedmiotu przestępstwa kradzieży, dokonanego przez oskarżonego na szkodę A. S. i R. K. (2) - jest okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy – tak z punktu widzenia kwalifikacji prawnej czynu przypisanego (art. 294 § 1 k.k.), jak i stopnia jego społecznej szkodliwości (art. 53 § 1 k.k.) oraz orzeczonego obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.) – to nie sposób uznać, że ustalenie jej wysokości wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych.

Wartość ta w ocenie instancji odwoławczej została ustalona co do zasady prawidłowo i brak jest w materiale dowodowym

sprawy
jakichkolwiek
przesłanek
uzasadniających
potrzebę
powoływania na
tę okoliczność
opinii biegłego z
dziedziny
szacowania
ruchomości, w
szczególności
biżuterii - nawet
gdyby taki
wniosek
dowodowy
został formalnie
zgłoszony.

Sąd Okręgowy
ustalił wartość
skradzionych
przedmiotów na
podstawie
zeznań
pokrzywdzonych,
a zwłaszcza A. S.,
która w sposób
niepozostawiający
wątpliwości
potwierdziła
wartość każdego
z nich. Te
ustalenia
faktyczne –
w aktualnie
rozpatrywanym
zakresie -
pozostają pod
ochroną art. 7
k.p.k., bowiem
dla oceny ich
poprawności
wystarczające
jest kryterium
doświadczenia
życiowego,
którym
dysponuje skład
sędziowski, a nie

jest konieczne posiadanie wiadomości specjalnych (art. 193 k.p.k.).

Oszacowanie dokonane przez pokrzywdzonych nie jest bowiem nieprawdopodobne i nie odbiega od cen tego typu przedmiotów dostępnych czy to w masowej sprzedaży, czy też w wyspecjalizowanych podmiotach zajmujących się ich sprzedażą dla indywidualnych klientów.

Owszem, relacje procesowe A. S. i R. K. (2) nie zostały potwierdzone dokumentami nabycia (pod tytułem odpłatnym lub darmym) utraconych ruchomości, zauważyć jednak należy, że szczegółowe zeznania A. S. odnośnie rodzaju i pochodzenia, okoliczności nabycia (wejścia w posiadanie) i wartości poszczególnych ruchomości wsparte zostały

prywatnymi dokumentami w postaci spisu utraconych ruchomości, zawierającego ich opis, wygląd (rysunek) i ich szacunkową cenę (wartość), a także zdjęciami prywatnymi ukazującymi pokrzywdzonych jako użytkowników części z utraconych w następstwie dokonanej przez oskarżonego kradzieży ruchomości (vide: k. 59-67), co przydaje ich zeznaniom wiarygodności. Nie sposób także pominąć tego, że gros z utraconych przedmiotów (biżuteria z okresu dwudziestolecia międzywojennego, zegarek) miało charakter pamiątek rodzinnych, przekazywanych z pokolenia na pokolenie, tudzież prezentów, trudno zatem byłoby o dowody ich nabycia typu paragon, faktura,

certyfiat
pochodzenia.

Poza tym
skarżący
całkowicie
pomija
okoliczność, że
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
nie
kwestionował
wartości
skradzionych
rzeczy, a ich
rodzaj i ilość,
utrzymując, że
skradziona
biżuteria była
prosta
(łańcuszki,
pierścionki typu
obrączki, a więc
bez szlachetnych
kamieni) i było
jej znacznie
mniej (ważyła
ok. 20 gramów
– vide: k.
415), czemu
Sąd Okręgowy
słusznie nie dał
wiary, uznając
odnośnie
wyjaśnienia za
wyraz linii
obrony,
obliczonej na
umniejszenie
zakresu grożącej
oskarżonemu
odpowiedzialności
karnej.

Ponieważ oceny
wyjaśnień
oskarżonego w
powyższym
zakresie

skarżący w ogóle
nie
kwestionował,
Sąd
odwoławczym
jedynie
marginalnie
zauważa, że
pokrzywdzeni
nie obciążali
oskarżonego
ponad miarę -
wręcz starli się
swoje zeznania
weryfikować na
korzyść
oskarżonego,
umniejszając
pierwotnie
oszacowaną
szkodę, po
szczegółowej
weryfikacji i
spisaniu
wszystkich
skradzionych im
rzeczy, których
ilość i rodzaj
słusznie nie
wzbudziły
uzasadnionych
wątpliwości
Sądu
orzekającego -
bez wątpienia
oboje
pokrzywdzeni
byli w tym
zakresie
wiarygodni nie
tylko przez
wzgląd na swój
status
majątkowy,
który pozwalał
im na
zgromadzenie
tylu cennych
przedmiotów,
ale i to,

że przekonująco
opisali
okoliczności
wejścia w
posiadanie
poszczególnych
przedmiotów, a
nawet swój
stosunek
emocjonalny do
części z nich,
co czyniło ich
relacje także w
tym zakresie
przekonującymi.

Reasumując -
w ocenie Sądu
odwoławczego
brak było
podstaw do
weryfikacji
zeznań
pokrzywdzonych
co do wartości
skradzionych
ruchomości przy
pomocy
wiadomości
specjalnych,
skoro ta
wynikała w
sposób pewny
z wiarygodnych
zeznań
pokrzywdzonych,
niekwestionowanych
w tym zakresie
przez strony w
toku
postępowania
rozpoznawczego.

**Zarzut
rażącej
nieuspółmierności
kary.**

Zarzut ten okazał się chybiony.

Na wstępie podnieść należy, iż rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. III KR

254/73, OSNPG
1974, nr 3-4, poz.
51 i aprobatę
tego stanowiska:
M. C., Z.
Doda, Przegląd
orzecznictwa, P..
1975, nr 3, s.
64; wyrok SN z
13.02.2003, WK
1/03, OSNKW
2003/323). Na
gruncie
cytowanego
przepisu nie
chodzi o każdą
ewentualną
różnicę w
ocenach co do
wymiaru kary,
ale o różnicę
ocen tak
zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – „rażąco”
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu
niedającym się
wręcz
zaakceptować.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy
kara, jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie

uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. wyrok SA w Łodzi z 12.07.2000r., II AKa 116/00, podobnie – wyrok SA w Krakowie z 19.12.2000r., II AKa 218/00, wyrok S.A. we Wrocławiu z 30.05.2003r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Za czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Sąd I instancji dysponował sankcją zasadniczą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Dyrektywy sądowego wymiaru kary zawiera art. 53 § 1 i 2 k.k., który stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze

względu na wiek
lub stan zdrowia,
popelnienie
przestępstwa
wspólnie z
nieletnim,
rodzaj i stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu, a
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
winnej formie
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
a także
zachowanie się
pokrzywdzonego.

W świetle
powyższego karą
współmierną i
sprawiedliwą
jest tylko kara
wymierzona z
uwzględnieniem
wszystkich
dyrektyw
wymiaru kary
i wszystkich
okoliczności

obciążających i łagodzących

(por.

Sienkiewicz (w:)

Górniok i in.,

t. 1, s. 83-88;

Buchała (w:)

Buchała, Zoll, s.

412; Kaczmarek,

Ogólne..., s.

19-40). Nie

każda z tych

dyrektyw

ogólnych musi

być jednak

uwzględniona w

każdym

przypadku w

jednakowym

stopniu (G.,

Okoliczności...,

s. 151-159).

Wskazane

powyżej kryteria

w należyтым

stopniu

uwzględnia

orzeczona wobec

oskarżonego

kara 4 lat

pozbawienia

wolności,

słusznie bowiem

Sąd Okręgowy

uznał, że na

taki jej wymiar

rzutowała

zdecydowana

przewaga

okoliczności

obciążających

nad

łagodzącymi.

Jej łagodzenie –

wbrew

stanowisku

apelującego -

li tylko przez

względ na to, że oskarżony przyznał się do dokonania kradzieży oraz wyraził werbalną skruchę nie było w ocenie instancji odwoławczej uzasadnione.

Przed wszystkim okoliczności te znajdowały się w polu widzenia Sądu Okręgowego, który nie tylko prawidłowo je ustalił, ale i nadał im właściwą rangę. I tak faktu złożenia wyjaśnień nie sposób traktować ekstraordynaryjnie, oskarżony bowiem nie był szczery: wprawdzie przyznał się do kradzieży, jednakże kwestionował rodzaj i ilość skradzionego mienia, początkowo w ogóle nie chciał ujawnić danych drugiego współsprawcy, a gdy w końcu (na rozprawie) podał jego imię oraz inne okoliczności dot.

współsprawcy,
to w sposób na
tyle
ogólnikowym, że
niemożliwym
było odniesienie
ich do
konkretnej
osoby – zgodnie
oczywiście z
przysługującym
mu prawem
do wyjaśnień.
Naturalnie
oskarżony ma
prawo do
milczenia, w
tym odmowy
złożenia
wyjaśnień i
udzielenia
odpowiedzi na
pytania, a gdy
z prawa tego
korzysta, to fakt
ten nie może
stanowić dlań
okoliczności
obciążającej przy
wymiarze kary.
W razie jednak
złożenia
wyjaśnień, te
podlegają ocenie
tak jak każdy
inny dowód,
a więc przez
pryzmat zasad
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, czyli
zgodnie z
regułami art.
7 k.p.k. Sąd
Okręgowy miał
zatem prawo
uznać je za
niewiarygodne w
części w jakiej
oskarżony nie

chciał ujawnić
danych
współsprawcy –
nie sposób
wszak logicznie
uznać, że
oskarżony,
decydując się
na udział w
„wystawionej” -
a więc
zaplanowanej
kradzieży co do
miejsca
przestępstwa i
rodzaju
skradzionych
przedmiotów -
zdecydował się
na udział w niej
z przypadkową,
czy mało znaną
sobie osobą.

Zgodzić
natomiast
należało się
ze skarżącym,
że w świetle
zasad wiedzy
i doświadczenia
życiowego nie
sposób było
całkowicie
wykluczyć tego,
iż oskarżony nie
był inicjatorem
przestępstwa, a
tym samym
jego głównym
beneficjentem.

Skoro bowiem
Sąd Okręgowy
dał wiarę
oskarżonemu co
do tego, że
kradzież była
„wystawiona”, to
tym samym ta
musiała zostać

przez kogoś wcześniej zlecona – oskarżony wszak wiedział, że dom będzie otwarty, a poza tym skradziona została tylko biżuteria i kilka pomniejszych ruchomości (perfumy, torebka, okulary, torba od wózka dziecięcego), gdy tymczasem w domu pozostało wiele cennych przedmiotów (luksusowe samochody, gotówka etc.). Nie podważa to jednak dokonanej przez Sąd Okręgowy ogólnej oceny wyjaśnień oskarżonego jako nieszczerych, dawkowanych i obliczonych na umniejszenie zakresu grożącej mu odpowiedzialności karnej oraz ochronę danych współdziałającego. Stąd nie sposób przeceniać waloru przyznania się oskarżonego do udziału w kradzieży, którego wagę

obniża i to, że jego sprawstwo zostało de facto wykazane już przy pomocy nagrań z monitoringu domu pokrzywdzonych oraz zdjęć wykonanych przez świadka B. P.. R. K. (1), przyznając się do czynu już w śledztwie, wiedział więc, że jego udział w kradzieży został ujawniony przez organy ścigania w sposób pozwalający na jego identyfikację.

Owszem, oskarżony wyraził skruchę w toku postępowania – werbalnie wyraził wolę przeproszenia pokrzywdzonych i zadeklarował naprawę szkody wyrządzonej przestępstwem, czego, jednak do czasu wyrokowania w II instancji także nie uczynił w żadnej części (nie licząc zużytego w większości flakonu perfum,

odzyskanego w śledztwie przez organy ścigania), co podważa szczerść intencji oskarżonego, pozostawiając je na poziomie deklaratywnym. Tak też fakt ten został odebrany przez pokrzywdzonych, którzy takich przeprosin od oskarżonego zwyczajnie nie przyjęli (vide: k. 419, 421).

Jak podkreśla się w doktrynie, szczególnie duże znaczenie dla wymiaru kary ma rzeczywista (a nie tylko pozorowana z uwagi na „opłacalność”) czynna skrucha oskarżonego.

Zresztą pozytywna diagnoza i prognoza wychowania przestępcy trudna jest do pomyślenia bez dokonanej przez niego ujemnej samooceny swego czynu. Werbalne, obliczone na doraźny użytek procesowy

przyznanie się do winy, jak też przyznanie determinowane pragnieniem zemsty czy żądzy sławy albo oportunistycznym nie może stanowić okoliczności łagodzącej. Taką może być jedynie skrucha wynikająca z pobudek moralnych (J. Gurgul, glosa do wyroku SA z dnia 25 kwietnia 2001 r., II AKA 674/01, Prok. i Pr. 2003, nr 1, poz. 119). Zatem, nie negując faktu skruchy oskarżonego jako okoliczności łagodzącej, jej waga nie mogła wpływać na dalsze łagodzenie kary – tym bardziej, że orzeczona kary oscylowała w połowie górnej granicy ustawowego zagrożenia, przy czym grawitowała w kierunku dolnej granicy jej wymiaru.

Natomiast zdecydowanie na niekorzyść

oskarżonego przemawiał przebieg jego dotychczasowej linii życiowej, ukazujący go jako osobę wysoce zdemoralizowaną, która dla wdrożenia jej do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego winna być poddana stanowczym oddziaływaniom resocjalizacyjnym w warunkach izolacji penitencjarnej. Jak prawidłowo ustalił wszak Sąd Okręgowy oskarżony był jak dotąd aż czternastokrotnie karany sędownie na terenie kraju, N. i H., za przestępstwa przeciwko różnego rodzaju dobrom chronionym prawnie, w większości przeciwko mieniu (ale także życiu i zdrowiu, bezpieczeństwu w komunikacji, działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, porządkowi publicznemu

oraz z ustawy przeciwko narkomanii), zaś przypisanego mu przestępstwa dopuścił się on w warunkach kwalifikowanego z art. 64 § 1 k.k. powrotu do przestępstwa. Oznacza to, że oskarżony przez większość część swojego dorosłego życia (od (...) roku) popełniał przestępstwa, nie wyciągając żadnych wniosków ze swoich doświadczeń z wymiarem sprawiedliwości i popełniał kolejne przestępstwa, mimo orzeczonych i wykonanych kar - zarówno wolnościowych, jak i pozbawienia wolności, orzekanych początkowo z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia. To zaś determinowało zasadność wymierzenia mu średnioterminowej kary pozbawienia wolności -

zdecydowanie
powyżej jej
minimalnego
progu.

Osądu tego nie
podważała,
niesłusznie
przypisana
oskarżonemu na
niekorzyść przez
Sąd Okręgowy,
chęć uzyskania
niegodziwego
zysku kosztem
pokrzywdzonych
– wszak
działanie w celu
uzyskania
korzyści
majątkowej jest
ustawowym
znamieniem
kradzieży i nie
może stanowić
okoliczności
obciążającej przy
wymiarze kary
– fakt ten
nie zmieniał
bowiem istotnie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu i winy
oskarżonego –
dokonana
przezeń kradzież
zaburzyła
bowiem - jak
prawidłowo
ustalił Sąd meriti
- w poważnym
stopniu mir
domowy i
poczucie
bezpieczeństwa
pokrzywdzonych,
którzy utracili
przedmioty nie

tylko o znacznej wartości materialnej, ale i sentymentalnej, co pogłębia ich poczucie straty, jak dotąd niepowetowanej w żadnym stopniu.

Analogicznie należało ocenić dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenie, że łączna wartość szkody wynosiła nie 397.400 zł a 382.400 zł - opis czynu zarzucanego, bezkrytycznie zaaprobowany przez Sąd Okręgowy, pomijał bowiem utracony przez A. S. w następstwie kradzieży pierścionek z diamentami z białego złota, oszacowany przez pokrzywdzoną na 15.000 zł (vide: k. 57 w zw. z k. 59) – różnica nie była bowiem na tyle duża, by znacząco umniejszała stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, który wszak

przejawia
łatwość w
podejmowaniu
decyzji o
naruszeniu
obowiązującego
porządku
prawnego, mimo
posiadanego
doświadczenia
życiowego i
dojrzałego
wieku. Z kolei
sama wartość
przedmiotu
przestępstwa w
dalszym ciągu
istotnie
przekracza
dolną granicę
mienia znacznej
wartości, która
jako znamię
stopniowalne
słusznie została
poczytana
oskarżonemu na
niekorzyść (por.
wyrok SN z
4.10.2013 r.,
IV KK 136/13,
LEX nr 1379930;
postanowienie
SN z 14.11.2014
r., III KK
212/14, LEX nr
1552608). Sąd
nie było podstaw
do złagodzenia
orzeczonej kary.

Reasumując –
orzeczona przez
Sąd Okręgowy
kara względem
oskarżonego na
pewno nie razi
surowością –
jest wyważona
i czyni zadość

postulatowi kary
sprawiedliwej, w
należyтым
stopniu
uwzględniając
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego, a
przy tym
zapewnia
realizację celów
kary – zarówno
indywidualno,
jak i
ogólnoprewencyjnych.

Korekta
wysokości
szkody,
dokonana przez
Sąd odwoławczy,
skutkowała
umniejszeniem
wysokości
orzeczonego na
rzecz
pokrzywdzonej
środka
kompensacyjnego
z kwoty 383.700
zł do 368.700 zł.

W tym miejscu
podkreślić
należy, iż brak
było podstaw
do jej dalszego
miarkowania
przez wzgląd
na okoliczności
podnoszone
przez
apelującego, w
tym rolę
oskarżonego w
dokonaniu
przestępstwa,
czy udział w

zysku z tytułu
jego popełnienia
– skarżący
pomija bowiem
to, że do
obowiązku
naprawienia
szkody jako
środka
kompensacyjnego
(art. 46 § 1
k.k.) nie stosuje
się dyrektyw
sądowego
wymiaru kary
oraz zasad
indywidualizacji
kary. Przepisy
art. 53 § 1 i 55
k.k., po myśli art.
56 k.k., stosuje
się odpowiednio
do orzekania
innych środków
przewidzianych
w tym kodeksie,
z wyjątkiem
obowiązku
naprawienia
wyrażonej
przestępstwem
szkody lub
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę.

Z
obowiązującym
stanem
prawnym
skorelowany jest
zarzut
odwoławczy z
art. 438 pkt
4 k.p.k. rażącej
niewspółmierności
kary, środka
karnego,
nawiązki lub
niesłusznego

zastosowania
albo
niezastosowania
środka
zabezpieczającego,
przepadku lub
innego środka.
Wobec tego w
wypadku
orzeczenia
środka
kompensacyjnego
w postaci
obowiązku
naprawienia
szkody lub
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę w
kwestii ich
wysokości
podstawą
zarzutu
odwoławczego
będzie ocena
prawidłowego
zastosowania
przepisów prawa
cywilnego (art.
46 § 1 a contrario
in fine k.k.)
oraz ustaleń
faktycznych, a
nie kwestia
rażącej
niewspółmierności
(por. D. Świecki
[w:] B.
Augustyniak, K.
Eichstaedt, M.
Kurowski, D.
Świecki, Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2022,
art. 438).

W kontekście powyższego, stwierdzić trzeba, iż skarżący mógł podnieść zarzut nie rażącej niewspółmierności środka kompensacyjnego a niesłusznego jego zastosowania, co i tak byłoby zarzutem chybnym. Skoro bowiem szkoda (wynikła z przypisanego oskarżonemu przestępstwa na rzecz pokrzywdzonych) została należycie wykazana – tak co do zasady, jak i jej wysokości, a jednocześnie zostały spełnione warunki materialne (art. 46 § 1 k.k.) oraz procesowe (art. 49a k.p.k. i art. 415 § 1 k.p.k.) do orzeczenia o obowiązku jej naprawienia (złożenie prawnie skutecznego wniosku przez pełnomocnika pokrzywdzonych – vide: k. 467; istnienie szkody w chwili orzekania i brak

podstaw do
zastosowania
klauzuli
antyкумуляcyjnej),
to powinnością
Sądu meriti było
zobowiązanie
oskarżonego do
skompensowania
szkody w pełnej
wysokości.

Wprawdzie po
myśli art. 46 §
1 k.k. sąd orzeka
o obowiązku
naprawienia
szkody „w
całości albo w
części”, jednakże
brak było
podstaw do
ograniczenia
odpowiedzialności
oskarżonego z
tego tytułu.

Przy ustalaniu
wysokości
obowiązku
naprawienia
szkody sąd
obowiązany jest
stosować – i
to wprost –
regulacje
cywilistyczne.

Wskazuje się
przy tym przede
wszystkim na
przepisy art. 361
§ 2, art. 362, 440
czy 441 § 1 k.c.
Stąd obowiązuje
zasada pełnej
kompensaty z
art. 361 § 2
k.c., nakazująca
naprawienie
szkody w całości.

Wprawdzie ta może doznawać pewnych ograniczeń w procesie karnym, związanych choćby ze specyfiką i zasadniczym przedmiotem postępowania dowodowego, stąd obowiązek naprawienia szkody może być orzeczony zarówno w całości, jak i jedynie w tej części, jaką udało się w ramach przeprowadzonych dowodów określić.

Na podstawie art. 362 i 440 k.c. jest możliwe miarkowanie odszkodowania. Do miarkowania odszkodowania na podstawie art. 362 k.c. konieczne jest jednak wykazanie, że zachowanie pokrzywdzonego stało się jedną z przyczyn przestępstwa i powstałej z niej szkody. Samo hipotecznie niewłaściwe zachowanie osoby

pokrzywdzonej w żaden sposób nie uzasadnia przyjęcia stanowiska, że ofiara przyczyniła się do powstania szkody (por. wyrok SN z 27.11.1974 r., II CR 647/74, OSP 1976/1, poz. 6). Nie można bowiem utożsamiać okoliczności, które wiązały się z wyborem danej osoby na ofiarę przestępstwa, z zachowaniem ofiary, które stało się podstawą zwiększenia rozmiaru krzywd lub szkody.

W realiach rozpatrywanej sprawy nie sposób poczytać pokrzywdzonym za przyczynienie się tego, że nie zamknęli domu lub w inny sposób nie zabezpieczyli go przed kradzieżą.

Nie wchodziło w grę także miarkowanie odszkodowania na podstawie art. 440 k.c. Ewentualne miarkowanie

powinno
bowiem być
dokonane
zgodnie z
zasadami
współzycia
społecznego,
naturalnie poza
różnicą w
sytuacji
majątkowej
pomiędzy osobą
sprawcy a ofiary
na niekorzyść
tej pierwszej,
jako kolejnej
przesłanki
miarkowania
odszkodowania.
Oznacza to, że
przepis art. 440
k.c.,
dopuszczający
odstępstwo od
zasady pełnego
odszkodowania,
należy wyklądać
ściśle i stosować
w takich tylko
sytuacjach, w
których
znajdowałoby to
usprawiedliwienie
w zasadach
współzycia
społecznego,
przy
uwzględnieniu
okoliczności
danej sprawy
(tak SN w
wyroku z
11.09.2012 r., II
PK 38/12, LEX
nr 1619679).
Innymi słowy,
miarkowanie
odszkodowania
na podstawie
art. 440 k.c.

jest możliwe,
o ile jest
akceptowalne z
punktu widzenia
zasad współżycia
społecznego.
Trafnie
podkreślono w
uzasadnieniu do
wyroku SN z (...),
że w przypadku
umyślnego
wyrządzenia
szkody innej
osobie,
zakwalifikowanego
jak
przestępstwo,
zasady
współżycia
przemawiają za
tym, aby w ogóle
nie stosować
żadnego
miarkowania,
nawet jeśli
zachodzą
różnice
majątkowe
między sprawcą
a
pokrzywdzonym,
choćby nawet na
wielką
niekorzyść tego
ostatniego (por.
T. Oczkowski
[w:] Kodeks
karny.
Komentarz, wyd.
III, red. V.
Konarska-
Wrzosek,
Warszawa 2020,
art. 46).

Także w
doktrynie, samo
dopuszczenie
możliwości

zastosowania
instytucji
miarkowania
odszkodowania,
ocenia się jako
sprzeczne z ideą,
która legła u
podstaw zmiany
treści art. 46
k.k., w efekcie
której
ustawodawca
zamierzał
umożliwić
pokrzywdzonemu
uzyskanie jak
najszerszej
kompensaty
doznanych
szkód i krzywd.
Jedynie wartość
w postaci
szybkości i
sprawności
postępowania
karnego winna
być
okolicznością, w
której w sytuacji
gdy
udowodnienie
szkody jest
utrudnione,
dopuszczalne
będzie
ograniczenie do
częściowego
naprawienia
szkody
wynikającej z
przestępstwa
(M. Iwański, M.
Jakubowski, M.
Szewczyk [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna.
Tom I. Część
I. Komentarz do
art. 1-52, wyd.
V, red. W.

<p>Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, art. 46).</p> <p>Pogląd ten w realiach poddanego osądowi przypadku Sąd Apelacyjny w pełni podziela, tym bardziej, że odwołujący się nie naprowadził żadnych okoliczności, które by go podważały lub poddawały w wątpliwość.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski o:</p> <p>2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności do dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz obniżenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody;</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>3. uchylenie wyroku zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski o zmianę wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego nie zasługiwały na uwzględnienie z uwagi na niezasadność zarzutów apelacji.</p> <p>Wniosek ewentualny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ nie zaszły ku temu przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k., co także wynika z uprzednio</p>	

poczynionych wywodów.		
1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Ustalenie niższej wysokości szkody łącznej oraz obniżenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. S. – poprzez zastosowanie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Sąd Apelacyjny, niezależnie od treści zarzutów odwoławczych, ale zgodnie z kierunkiem apelacji, skontrolował pod względem faktycznym ustaloną w postępowania rozpoznawczym łączną wartość szkody i nałożonych na oskarżonego obowiązków odszkodowawczych w ramach		

orzeczonych
środków
kompensacyjnych.
Rezultaty tegoż
zostały
zaprezentowane
powyżej, a ich
efektem była
konieczność
zmiany
wysokości
szkody i środka
kompensacyjnego
poprzez ich
umniejszenie o
- odpowiednio -
kwotę 15.000 zł.

1.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 Orzeczenia
o winie (z
wyjątkiem
łącznej
wysokości
szkody),
kwalifikacji
prawnej,
środka
kompensacyjnym
(z wyjątkiem
obowiązku
naprawienia
szkody na

<p>rzecz A. S.) i kosztach procesu – punkty do 1. do 4. sentencji zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwiężle o powodach w utrzymania w mocy</p>	
<p>W zakresie w jakim Sąd Apelacyjny nie zmienił wyroku Sądu Okręgowego kontrola odwoławcza doprowadziła do wniosku o prawidłowości tych rozstrzygnięć z powodów, o których była mowa powyżej oraz nieujawienia się innych okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu - niezależnie od treści zarzutów i granic zaskarżenia.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>o.o.1Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok co do oskarżonego w punktach 1. i 2. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyjął, iż łączna wartość skradzionego mienia opiewała na kwotę 382.400 zł; • ustalił nałożony na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz A. S. na kwotę 368.700 zł. 		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Powody zmian wynikają z błędnych ustaleń faktycznych – zaaprobowania przez Sąd meriti wadliwego opisu zarzuczonego oskarżonemu czynu w zaskarżonym wyroku – co Sąd odwoławczy</p>		

uwzględnił z urzędu, z powodów, o których była mowa szczegółowo powyżej.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
		# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223	

z późn. zm.),
Sąd Apelacyjny
zwolnił
oskarżonego od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze, w
tym od opłaty
za II instancję,
z uwagi na
orzeczone wobec
oskarżonego
środki
kompensacyjne
oraz
wymierzenie
średnioterminowej
kary
pozbawienia
wolności.

7. **PODPIS**

(...) M. K. H. K.